Молоді москвичі
ВИРІШИЛИ ЗУСТРІТИ XXII З'ЇЗД КПРС
особистим трудовим подарунком

Засідання бюро Центрального Комітету ВЛКСМ

МОСКВА, 10 травня. (ТАРС). Сьогодні відбулося засідання бюро Центрального Комітету ВЛКСМ. На ньому були присутні десятки молодих виробничників столиці, комсомольські працівники, представники старої гвардії робітничого класу, керівники ряду підприємств.

У своєму вступному слові перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов говорив про величезний розмах всенародного соціалістичного змагання за гідну зустріч XXII з'їзду партії. Бюро ЦК ВЛКСМ вирішило заслухати повідомлення Московської міської комсомольської організації про змагання серед молодих москвичів, про те, як юнаки і дівчата столиці думають ознаменувати відкриття з'їзду рідної Комуністичної партії.

Секретар ММК ВЛКСМ Б. Пастухов підкреслив, що комсомольці, молодь охоплені великим трудовим піднесенням. Він особливо докладно спинився на ініціативі, яка народилась в Октябрському районі. Тут на карбюраторному заводі, кондитерській фабриці «Ударница» і заводі залізобетонних виробів № 4 почалося змагання за те, щоб зустріти XXII з'їзд КПРС особистим трудовим подарунком, по-комуністичному. Це змагання, яке знайшло відгук на інших підприємствах, є найяскравішим виявом трудового і політичного піднесення серед молодих москвичів. Воно зливається з змаганням за комуністичну працю, за звання бригад і ударників комуністичної праці.

З винятковою увагою присутні слухали представників нашої чудової радянської молоді. Токар карбюраторного заводу Б. Савкін, бригадир бригади комуністичної праці кондитерської фабрики «Ударница» К. Бокарьова, бригадир бригади комуністичної праці тресту «Мосбуд» № 3 Г. Масленников, бригадир прокатного стана заводу залізобетонних виробів № 4 В. Тропанов відзначали, що ініціатива комсомольців Октябрського району передбачає не тільки високопродуктивну працю, але й боротьбу за високу якість виробів. Вона дасть можливість підвищити політичний, культурний рівень юнаків і дівчат, їх загальноосвітні знання.

Ініціативі молоді Октябрського району присвятили свої промови секретар райкому партії Г. В. Мясников і секретар райкому комсомолу А. Владиславлев.

Про свої діла і діла товаришів на честь XXII з'їзду КПРС на засіданні бюро ЦК ВЛКСМ розповіли прядильниця фабрики імені М. В. Фрунзе В. Петрищева, секретар комітету ВЛКСМ автозаводу імені Лихачова В. Мазепа, сталевар заводу «Серп и Молот» В. Коптєв, продавець гастроному № 40 А. Касьянова, прядильниця комбінату «Трехгорная мануфактура» Г. Арцишевська, секретар комітету ВЛКСМ Московського вищого технічного училища імені Баумана Л. Матвєєв, секретар комсомольської організації школи № 54 А. Медведєв, секретар комітету комсомолу Великого театру М. Смирнова, інженер центрального телеграфу Е. Савицька. Всі вони одностайно підтримали пропозицію про зустріч з'їзду партії особистим трудовим подарунком, по-комуністичному.

Молодь сердечно вітали і побажали їм успіхів у виконанні взятих передз'їздівських зобов'язань керівники ряду підприємств, знатні виробничники.

Член бюро ЦК ВЛКСМ, перший секретар ЦК ЛКСМ України Ю. Н. Єльченко заявив, що комсомольська організація республіки постарається зробити все, щоб ініціатива москвичів дістала якнайбільше поширення на Україні. Цей рух, сказав тов. Єльченко, є новим важливим щаблем в русі за комуністичну працю.

Підбиваючи підсумки виступам на засіданні бюро ЦК ВЛКСМ, перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов заявив, що дуже приємно, що наша столична комсомольська організація виступила з таким важливим починанням. На урочистому засіданні в Єревані, присвяченому 40-річчю встановлення Радянської влади в республіці і утворення Комуністичної партії Вірменії, Микита Сергійович Хрущов говорив про те, що «Радянські люди готуються зустріти XXII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу так, як вони завжди зустрічають свої великі свята — додатковими мільйонами тонн сталі, вугілля, нафти, хліба, м'яса, зустріти його по-комуністичному». І ось молоді москвичі ділами відповідають на ці слова товариша М. С. Хрущова. Народжується рух, який підніме на новий, вищий рівень боротьбу за звання бригад і ударників комуністичної праці.

Надаючи величезного значення роботі комсомольських організацій промислових підприємств столиці по розгортанню бойового змагання молоді за гідну зустріч XXII з'їзду КПРС, ЦК ВЛКСМ схвалив патріотичний почин комсомольців, молоді карбюраторного заводу, кондитерської фабрики «Ударница», заводу залізобетонних виробів № 4 Москви, які розгорнули змагання за зустріч XXII з'їзду партії особистим трудовим подарунком, по-комуністичному.

Мета кожного

КОМСОМОЛЬЦІ Гайворонського паровозоремонтного заводу відгукнулись на почин молодих залізничників Знам'янки — ініціаторів змагання на честь XXII з'їзду КПРС серед працівників залізничного транспорту нашої області. В усіх шести цехах заводу ведеться змагання на кращу цехову комсомольську організацію. В умовах цього змагання сказано, що кожен комсомолець зобов'язується виконувати змінні завдання не менш, як на 110—120 процентів лише при відмінній якості.

Молодь бореться за зразкову чистоту на підприємстві. Кожен комсомолець відпрацює по 4 години на впорядкуванні території заводу, виростить 4 вазони з квітами, які прикрасять цех.

За рахунок перевиконання змінних норм комсомольці заводу зобов'язуються до дня відкриття з'їзду відремонтувати 4 паровози понад план. Перший понадплановий паровоз, відремонтований руками молодих, вийшов до дня Першого травня.

Передовиками змагання стають комсомольці. Імена котельника Р. Савкова, токаря М. Долгова, кочегара О. Цебрія, довбальника М. Ліщука прикрашають районну Дошку пошани. 153 комсомольці заводу включились у змагання за комуністичну працю. Серед них народився і здійснюється хороший лозунг: «Кожен комсомолець — ударник комуністичної праці».

В. ДІДУР,
секретар комітету комсомолу ГПРЗ.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V № 56 (407) | П'ятниця, 12 травня 1961 р. | Ціна 2 коп.

— Молодці, москвичі! Хорошу справу задумали — зустріти XXII з'їзд рідної партії особистим трудовим подарунком, — говорить муляр виконробської дільниці станції Помічна Володимир Балашов. — Я особисто теж підхоплюю їх почин і певен, що усі будівельники так поступлять. Адже для себе, для людей — будівників комуністичного суспільства споруджуємо будови.

На знімку: Володимир БАЛАШОВ.

Фото В. КОВПАКА.

ХАЙ ВСЮДИ СВІТЯТЬ МАЯКИ

МАЯКИ! Так назвав М. С. Хрущов передовиків сільського господарства. Сьогодні слово «маяк» можна почути не тільки на колгоспному полі чи на тваринницьких фермах. Його взяли на «озброєння» шахтарі і металурги, машинобудівники і залізничники, будівельники і хіміки... Слово, яке донедавна переважно вживали тільки моряки, набрало нині нового змісту, стало близьким і зрозумілим кожному хліборобові, робітникові, службовцю.

Маяком на кіровоградському заводі «Червона зірка» називають бригаду комуністичної праці Альбіни Кравцової — з третього механоскладального цеху. Заслужено називають.

Цей молодіжний колектив свердлувальниць у дні підготовки до XXII з'їзду КПРС почав вишукувати собі нові висоти для штурму. Для них, правофлангових робітничої раті, жити і працювати по-комуністичному — значить старатися завтра зробити більше, ніж сьогодні, крокувати вперед, вкладаючи у працю все полум'я свого комсомольського серця.

Бригада переглянула свої зобов'язання і дала слово план 10 місяців виконати до 1 жовтня, норми виробітку щозмінно виконувати не менше, як на 130 процентів, змінні завдання виконувати за 6 годин, випускати продукцію лише відмінної якості, працювати без контролера. «Беручи на себе ці зобов'язання, — говориться у їх зверненні до всіх бригад комуністичної праці, колективів, що борються за звання комуністичних, до всіх комсомольсько-молодіжних бригад області, — ми хочемо бути кращими з кращих колективів і домогтися права називатись «Бригадою комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС».

У доброго діла — широкі крила. Славний почин бригади Альбіни Кравцової підхопили десятки бригад на цьому ж заводі «Червона зірка», на багатьох підприємствах міста Кіровограда: агрегатному заводі, швейній фабриці, заводі імені Кірова, «Більшовик», у будівельному управлінні № 1.

На кіровоградській взуттєвій фабриці закрійний цех гаряче підхопив цінний почин червонозорівців і нині змагається за право називатися цехом комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС. Робітники та інженерно-технічні працівники цеху дали слово до відкриття партійного з'їзду дати понад план за рахунок економії 20 тисяч пар крою. Вони запровадять у виробництво сім нових моделей, допоможуть штампувальному цеху, який був найвідсталіший, вийти у перелові і завоювати почесне звання комуністичного.

Ось вони, маяки, орієнтири, на які треба рівнятися! Досвід передовиків — величезна рушійна сила. Кому ж, як не комсомольським організаціям, взятися з усією енергією за те, щоб ця сила була повсюдно приведена в дію, щоб досвід бригади Альбіни Кравцової став надбанням усіх робітників, щоб її заклик стати на трудову вахту на честь з'їзду партії, множити ряди комуністичних бригад підхопили механізатори і тваринники, будівельники і буряководи.

Райкоми, міськкоми ЛКСМУ, первинні комсомольські організації повинні більше виявляти ініціативи і наполегливості, домогтися, щоб комсомольці, вся молодь зробила цей заклик девізом свого життя.

Щодня засвічуються нові маяки. Хай же по ним звіряють курс тисячі і тисячі юнаків і дівчат.

Ощадливі господарі цехів

ВЕЛИКІ справи вершаться на нашому порівняно невеликому підприємстві. Відправляється на новобудови у різні кінці Батьківщини та інші країни наша продукція—пульти управління електростанцій, магнітні підсилювачі.

І що найголовніше — молоді робітники в своєму прагненні до хороших справ стали справжніми господарями у цехах — вдумливими, ощадливими. В секційному цеху, наприклад, ще недавно можна було побачити шматки мідного дроту, різні обрізки. Та робітники вирішили, що це — марнотратство і стали спаювати дріт. Таким чином, вже у цьому році зекономлено 500 кілограмів дроту.

Комсомольці ретельніше від інших борються за кожен метр зекономленого дроту та ізолятора, за кожен кілограм металу. Збережені матеріали йдуть на механізацію трудомістких робіт у підшефному колгоспі імені Кірова Новоукраїнського району.

Для високовольтної лінії, що проводиться через підшефне село, комсомольці зекономили 500 плашечних тискачів. Вони виготовили сім електродвигунів для колгоспу, три силових трансформатори.

Багато хороших справ попереду. Комсомольці заводу за почином москвичів вирішили підготувати особисті трудові подарунки XXII з'їзду партії, зустріти цю велику подію в житті народу по-комуністичному.

М. ДРОЩЕНКО,
секретар комсомольської організації Олександрійського електромеханічного заводу.

Естафета МОЛОДИХ ВИНАХІДНИКІВ

«Естафета корисних справ» розпочала свій рух від комітету комсомолу Олександрійської ТЕЦ-3. Комсомольці записали до неї всі свої пропозиції, спрямовані на поліпшення роботи.

Наступний запис зробили комсомольці ТЕЦ-1-2, на рахунку яких — 25 ділових раціоналізаторських пропозицій. Ініціативу підхопили молоді робітники механічного і авторемонтного заводів.

З метою посилення боротьби комсомольців міста за технічний прогрес міськком комсомолу запропонував створити на підприємствах ради технічної творчості. На дев'яти підприємствах вони вже діють. Очолюють їх, як правило, молоді спеціалісти. На механічному заводі, наприклад, інженер тов. Тульчинський, на авторемонтному — тов. Савельєв, на ТЕЦ-1-2 — тов. Дзбановський. Ці новостворені ради допомагають молодим раціоналізаторам оформляти пропозиції, роз'яснюють, на які саме «вузькі» місця повинні вони спрямовувати свою творчість.

На авторемонтному заводі члени ради технічної творчості взяли під своє шефство найважчу ділянку виробництва — цех розборки, і вирішили механізувати тут всі трудомісткі роботи. Зараз всі комсомольці заводу допомагають їм у цьому. Допомогла рада і у виготовленні потрібних інструментів для дефектувальної дільниці.

Порівняно небагато комсомольців на заводі залізобетонних виробів — 30 чоловік, але третина з них—раціоналізатори. П'ять пропозицій вніс сам секретар комсомольської організації тов. Бржежинський.

Настроєм винахідництва пройнялась молодь усіх підприємств. Молоді раціоналізатори Олександрії внесли у комсомольську копилку біля двох мільйонів карбованців (у старих грошах) протягом 1960 року. Є підстави вважати, що у цьому році їх вклад буде ще більшим.

Рух за прискорення технічного прогресу олександрійський комсомол владно взяв у свої руки.

А. ГОНЧАР,
секретар Олександрійського міськкому ЛКСМУ.

В ПРАЦІ ГАРЯЧІЙ, ДРУЖЕ, ДЕРЗАЙ, ДЕНЬ МОЛОДІЖНИЙ СЛАВНО СТРІЧАЙ!

Роботящі руки дівочі

ДО ЧОГО ж чудові весняні ранки... Огортає тебе ледь відчутна приємна прохолода, свіжий вітерець ніжно лоскоче обличчя. А вийдеш у степ — співати хочеться: так хороше навкруги.

Дівчатам весело — весь час перегукуються, жартують.

— Що це ти, Валю, голосу не подаєш? — зачепила котрась свою подругу.

— Та, мабуть, учора виспівувала довго, захрипла, — втручається й собі інша.

А там уже відбою немає від жартів. Цим цокотухам аби привід був: дуже вже люблять посміятися.

Аж ось і ферма. Не зчулися, як і двокілометрову відстань від села пройшли.

Кожна поспішає до своїх корів, перевіряє, чи нічого за ніч не трапилося. Та ні, все в порядку. Можна й до роботи приступати. Доярки швидко наводять чистоту в приміщеннях, потім годують своїх підопічних, доять їх. Раніше, коли на фермі ще не було механізації, доїння вважалося одним з найважчих процесів. Та й часу воно забирало чимало. А тепер дівчата швидко вправляються. Он Валя Євпак. Підійшла до корови, помила їй вим'я, підключила доїльний апарат. Проходить три—чотири хвилини — і корова вже видоєна. І години не минає, як доїння 22 корів закінчено.

Це не тільки у Валі так. На фермі кожна доярка доглядає по 22—24 тварини, але механізми добре людям допомагають.

— Я тут уже четвертий рік працюю, — розповідає Валя. — І весь час доглядала тільки 15 корів. Група, звичайно, мала, але й біля неї ледве встигала. А як привезли нам минулої осені апарати, то ми всі зразу ж укрупнили групи. У мене тепер 22 корови, у Юлі Москаленко — теж 22, у Олі Роман — 24. Це, правда, ще не дуже й багато. Але з часом доберемо тварин. Тоді вже багато молока матимемо.

Піщанобрідські доярки і зараз його немало одержують. Від кожної з розтелених корів щодоби надоюють по 12—15 літрів. Це завдяки старанному догляду, ситій годівлі.

— Умови в нас добрі створені — це факт. Але подумайте, чого б варті вони були, якби не дівочі руки, — зауважує завідуючий фермою Микола Леонтійович Кузьменко. — Молодь у нас на фермі дуже хороша — ось що головне. Візьміть ви, знову ж таки, Валю Євпак. Вже близько 850 літрів молока від кожної корови одержала. А як усі тварини її групи розтеляться—надої ще швидше вгору підуть.

На початку року, коли всі брали зобов'язання, пообіцяла Валя по 2.300 літрів молока від корови одержати. А тепер передумала: вирішила до 2.500 літрів річний надій довести.

— Ну, а ми теж не поступимося. Що ти скажеш, на це, Олю? — звертається до своєї подруги Олена Карпюк. (На знімку Ольга Роман справа).

Та засміялася у відповідь:

— Не тільки не відстанемо, а ще й постараємося випередити Валентину.

Зараз дівчата обмінюються вже думками про літнє утримання. Надої тоді ще більше зростуть, та можна буде й групи укрупнити. Адже з переходом в літні табори доярки не відмовляться від чудових механізмів. Їхні шефи — робітники Помічнянського вагонного депо обладнають для цього пересувну електродоїльну установку.

...Якось після чергового доїння зібралися подруги в своєму червоному куточку. Повели розмову про все, що хвилює найбільше

— А знаєте, що, дівчата? — запропонувала Юля Москаленко. — Чи не створити нам на фермі свою бригаду? Комсомольсько-молодіжну. Тоді ще дружніше працювати будемо, за звання комуністичне змагатимемось. Ну то як, згода?

— Згодні, Юлечко, згодні!

Підтримав цю думку і завідуючий. І ще раз радісно посміхнувся комуніст: ні, таки хороша зміна виросла в колгоспі.

Л. БАБИЧ.

Колгосп імені Шевченка Новоукраїнського району.

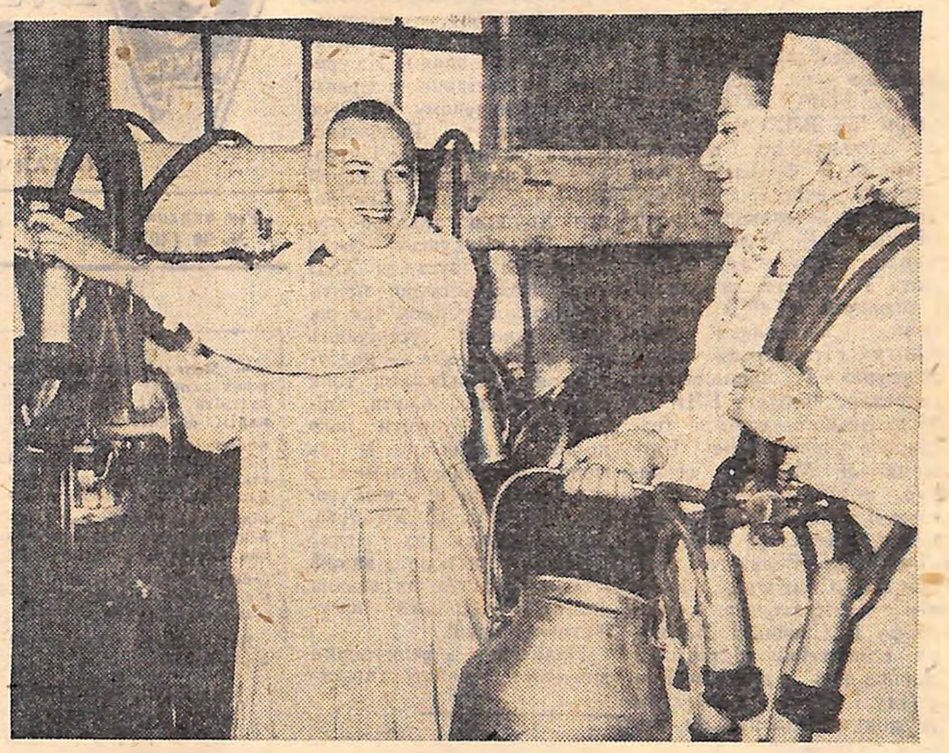

В. Котлову та І. Клочку відповідають молоді свинарі

ПРОЧИТАВШИ в газеті «Молодий комунар» відкритий лист В. Котлова та І. Клочка, ми схвалюємо їхній заклик — стати на трудову вахту на честь Дня радянської молоді.

Я і Віра Ворчакова працюємо на свинофермі біля відгодівельної групи. Наше зобов'язання на цей рік — здати державі 2556 голів свиней у вазі 80—90 кілограмів кожна, довести добовий приріст кожної голови до 500 грамів.

Зараз у нашій групі 370 свиней, до свята юності приймемо ще понад 1000 поросят у чотиримісячному віці. Працювати нам доводиться нелегко, бо, хоч приміщення у нас і типові, але зовсім не механізовані. Та все ж ми слово своє дотримаємо.

Л. БЕЗРУЧЕНКО,
свинарка колгоспу «Росія» Бобринецького району.

* * *

ВАЖКО знайти зараз колектив, де б не змагалися за почесне звання комуністичного. Ми—свинарки мартинівського колгоспу імені Сталіна, теж включилися у цю боротьбу. А це до багато чого зобов'язує. І, звичайно, як тільки прочитали в газеті відкритий лист Івана Клочка та Віталія Котлова, відразу ж домовилися: підготуємо і свої подарунки святу юності.

Ми працюємо на відгодівлі свиней утрьох. Зобов'язання наше — здати державі 1200 голів свиней вагою по 80—90 кілограмів. Зокрема, до Дня радянської молоді відгодувати 150 голів і здати державі 120 центнерів свинини.

Ж. ТРЕТЯК,
Н. ЗІНЧЕНКО,
К. БІЛА,
свинарки колгоспу імені Сталіна.
Добровеличківський район.

* * *

МИ, свинарки колгоспу «Більшовик», схвильовані відкритим листом Івана Клочка та Віталія Котлова.

На цей рік ми взяли зобов'язання відгодувати 800 голів свиней загальною вагою 640 центнерів. 380 голів відгодуємо до свята юності.

Умови на нашій фермі створені хороші: є підвісна дорога, механізовано водопостачання. Правда, трохи тіснувато, але незабаром буде введено в дію типовий свинарник для відгодівлі свиней на 1.000 голів. Це набагато полегшить нашу працю.

Г. ПЕТРОВА,
О. КАРБІВНИЧА.
Маловисківський район.

Яка праця, такі й наслідки

ЗАПРОСИЛИ нещодавно нас, молодих доярок колгоспу «Прогрес», на вечір тваринників у колгосп імені Карла Маркса. Зібралися ми з дівчатами і поїхали. Прибули зарання і до початку вечора ще мали можливість побувати на фермі, познайомитися з працею доярок цієї артілі.

Може й не годиться, повернувшись з гостей, хазяїв судити, та все ж скажу відверто про все, що вразило мене. Бо ж це для користі загальної справи.

Коли я запитала кращу доярку колгоспу імені Карла Маркса Галину Юхименко, скільки вона надоїла від корови за перший квартал, дивно було почути, — що лише по 230 літрів одержано. Адже наша Галя Кістян за цей же час надоїла 810 літрів, я — 720. Кожна з молодих доярок ферми (а їх у нас 15) одержала не менше 500 літрів на корову.

— Чому такі разючі контрасти? — подумала я. Та коли зайшла у корівник, поговорила з доярками, все стало зрозумілим.

Корми тут тварини одержують майже такі, як і у нас: силос, дерть, макуху. Але ж у нас годівля, як і доїння, проходить строго за режимом, який ніхто не зважиться порушити. А на фермі цього колгоспу, як розповідають самі дівчата-доярки, і таке буває: довше погуляла з вечора — пізніше на роботу виходить, несвоєчасно годує і доїть. А тварини дуже не люблять такого ставлення. Через те й недобрали на фермі сотні кілограмів молока.

Про правильне роздоювання, масаж вимені й усі інші вимоги зоотехнії доярки цієї ферми мають туманне уявлення, тому що зоонавчання у них не проводиться. У корівнику — бруд неймовірний. Гній 3 дні не вивозився. Кажуть, що віз поламався. Така відмовка просто смішить. Стільки молоді на фермі, і ніхто не міг цього «лиха» подолати.

Як у дрібному, так і у великому відчувається безгосподарність. Ферми не механізовані, не електрифіковані, але комсомольців села це мало турбує.

Я переконана, що доярки з артілі імені Карла Маркса — Галя Юхименко, Галя Підпанок, Таня Стеценко, Зіна Волошина й інші можуть одержувати такі ж надої, які ми одержуємо. Тільки ж треба і працювати так, як ми — на совість.

Ліда ГЛОБА,
доярка колгоспу «Прогрес».
Долинський район.

НЕРОЗЛУЧНІ

ВОНИ ще зі шкільних років дружили. І вже в селі знали: де Люба Порхун, там і Женя Паламарчук. Після школи працювали дівчата спочатку в городній бригаді. А восени минулого року взялися доглядати телячок. Разом вони мають у своїх групах по 27—29 голів молодняка.

Подруги домовились між собою, що виростять з телят високоудійних корів і тоді стануть біля них доярками.

С. РУДИЙ.

с. Грузьке
Голованівського району.

Не заради грошей

СТИХЛО видзвонювання пружних струмків молока об дійниці. Доярки миють свої нехитрі апарати, перемовляються.

— Швидше кінчайте, дівчата, — звертається до подруг Ліда Цибульська. — До клубу час.

— І чого його поспішати? — з другого кінця ферми відгукнувся Володимир Доцяк. — Допомогли б краще бідони навантажувати.

Дівчата сміються: ще недавно хлопець скаржився, що йому з цієї ферми і возити нічого. А тепер є біля чого потрудитися молоковозові: понад двадцять бідонів збирається за день. Піднялися надої!

З тих пір, як прийшли на ферму дівчата, успіхи множаться. Все нове, що з'являється у тваринництві, відразу тут застосовують. З минулої весни, наприклад, діє механічне доїння. Кожна доярка тоді взялася доглядати по 25 корів. Але й це — не межа для дівчат. Недавно Валя Попович сказала:

—Як тільки піде худоба на пашу, доберу собі ще п'ять корів.

Не погоня за довгим карбованцем штовхає на це Валентину і її подруг. Їх благородні мрії далекі від цього: адже і зараз дівчата одержують добру зарплату. Їх мета, їх прагнення в тому, щоб ще могутнішими ставали молочні ріки.

Взялися дівчата і кукурудзу вирощувати. На виділену площу своєчасно вивезли добрива, повністю підготували посівний матеріал, успішно проведено сівбу.

Та не тільки роботою зайняті подруги — багато в них і інших справ. Хвалилася недавно Валя Попович: дві «п'ятірки» одержала за контрольні роботи. Вона — студентка-заочниця Олександрійського сільськогосподарського технікуму. Готуються до вступу в технікум і Ліда Поліська, Ліда Цибульська, Ніна Тищенко.

Завжди нерозлучні доярки. Їх вісім — дружних, завзятих, ініціативних. Вісім характерів, нахилів, смаків. Але всіх ріднить та загальна справа, за яку вони взялися. А справа ця — важлива: вирішили дівчата завоювати почесне звання колективу комуністичної праці.

В. ПЛІЧКО.
Колгосп імені Петровського Петрівського району.

Медалістка - доярка

Галина завжди відзначалася старанністю і ретельністю. Вчилася в школі добре, а десятирічку закінчила із срібною медаллю. Думали батьки: це вже дочка обов'язково піде в інститут вчитися.

Але наперекір усім цим сподіванням дівчина стала дояркою. І вже добилася непоганих успіхів — по надоях молока вона одна з кращих доярок в сільгоспартілі.

Про навчання Галина теж не забула. Зараз вона вчиться заочно у сільськогосподарському інституті.

І. ПІНЧУК.
с. Омельник
Онуфріївського району.

А чим ти ЗУСТРІЧАЄШ СВЯТО ЮНОСТІ?

Крокуючі попереду

День 23 квітня цього року запам'ятається комсомольцям Селіванівської восьмирічної школи, як щось яскраво радісне і урочисте. Їх, піонерів-восьмикласників, прийняли в ряди комсомолу.

З того дня в школі почала діяти комсомольська організація.

Гордиться своїми вихованцями класний керівник восьмого класу т. Конопатська. Вимогливі, творчі у праці, школярі взялися виростити в цьому році на учнівській ділянці по 50 центнерів кукурудзи з гектара. Боротьба за урожай вже розпочалася. Після закінчення школи комсомольці хочуть піти працювати в рідний колгосп, за прикладом вчорашнього учня-комсомольця Л. Лукашевського.

М. ПОЛЯКОВ,
юнкор.
Устинівський район.

Кличе життя сімнадцятирічних

НІКОЛИ, жоден десятий клас, напевне, не зраджував старій хорошій традиції: влаштовувати випускний вечір, на якому зустрічають світанок і остаточно розлучаються з дитинством, товаришами.

Через деякий час і ми, випускники Новомиргородської середньої школи № 4, в повному складі зустрінемося на останньому шкільному вечорі. Тільки він не буде прощальним. Після закінчення школи клас залишиться жити.

А почалося все із звичайної розмови на колгоспному полі. Це було ще восени. Ми збирали колгоспну кукурудзу. На обідній перерві розговорились: «Куди після школи?» Одні відмовчувались, не маючи ще певних планів, хлопці за своїм звичаєм сприйняли тему розмови, як привід пожартувати. Тоді й звернулася до всіх Надя Коваленко:

— Недавно я читала в «Комсомольской правде» як весь клас поїхав після школи на цілину. А що коли й нам зробити щось подібне? Адже так чи інакше ми всі підемо працювати.

Пропозиція була заманливою. Та... в ту хвилину, очевидно, всіх хвилювала одна і та ж думка. Майже хором ми звернулися до класного керівника:

— Якби і ви з нами!

Ні, не даремно ми так любимо свого Леоніда Марковича. В той день він без вагання погодився разом з нами піти працювати на тваринницьку ферму підшефного колгоспу імені Чкалова. А з Леонідом Марковичем ми були готові вирушати в будь-яку дорогу, бо ж присутність старшої, досвідченої людини, яку поважаєш, надає впевненості і сміливості в перших самостійних кроках, які навіть ще не зовсім чітко уявляєш собі. До того ж ми знали, що Леонід Маркович, крім педагогічної, має ще й зоотехнічну освіту. Значить, і на практиці він зуміє нам допомогти.

Йшов час. Наша ідея міцніла і з кожним днем набувала все більш реальної форми. План був схвалений на класних комсомольських зборах і серед батьків. Ближче познайомилися ми з майбутнім своїм керівником — головою колгоспу В. Н. Бориско. Правда, ми й раніше були з ним знайомі, коли щороку допомагали артілі збирати осінні врожаї. Він подобався нам своєю простотою і товариськістю, і ми були впевнені, що з колгоспним правлінням швидко знайдемо спільну мову.

РОЗСТАВАННЯ НЕ БУДЕ

Так воно й сталося. Правління артілі гаряче вітало наше стремління залишитися працювати в рідному селі. Колгосп вирішив передати в наші руки новий трьохрядний корівник, будівництво якого наближається до кінця.

Ми відчули, що потрібні, що нас ждуть у колгоспному господарстві, і від цього хочеться якнайшвидше випробувати свої сили, здійснити задумане.

Інколи тягне заглянути у наше завтра, прихід якого ми чекаємо через рік-півтора.

Акуратне, нове приміщення перетвориться у зразкову ферму із бездоганною організацією праці. Для цього буде повна можливість. З двадцяти з лишком чоловік нашого класу одних можна буде поставити на доїння, інші слідкуватимуть за чистотою, треті — за своєчасною і якісною годівлею тварин, четверті — підвозитимуть корми. Такий розподіл праці забезпечить високу продуктивність її, звільнить час, потрібний для занять (ніхто із нас не збирається підводити риску під десятикласною освітою). Більшість мріє поступити в майбутньому в середні і вищі сільськогосподарські учбові заклади. У вільний від роботи час разом з Леонідом Марковичем ми збиратимемось чи то в ленінському куточку, чи то в школі, щоб повторювати забуте з фізики, математики тощо.

І так буде, обов'язково буде. Тому що нездійснене поодинці завжди можна зробити дійсністю колективом. Захочете переконатися в цьому — приїздіть через рік до нас на ферму.

Катерина ЧОРНА,
Надія КОВАЛЕНКО,
Анатолій СУЛА, —
учні десятого класу Новомиргородської середньої школи № 4.

МОЛОДІ ПРОДАВЦІ

Якщо вам доведеться побувати в магазині господарських товарів, чи у сільмазі нашого села, вас тут завжди привітно зустрінуть, порадять, який товар краще купити, культурно обслужать. Місцеві жителі задоволені роботою молодих продавців Анатолія Токарчука, Тамари Московчук, Аліси Шиманської.

Стали вони за прилавок після закінчення десятирічки. Часто, буває, і не знають чогось. Але завжди придивляються, як працюють досвідченіші, чуйно прислухаються до запитів відвідувачів. Це й допомагає їм бути хорошими продавцями.

М. ДОМБРОВСЬКА,
член корпункту «Молодого комунара».
с. Луполове,
Ульяновського району.

Ще недавно Аліна Дорошенко була школяркою, а тепер у неї є виробнича спеціальність, якою вона оволоділа у Кіровоградській РТС. Аліна працює намотницею електромоторів і норму виконує на 150—160 процентів.

На знімку: Аліна ДОРОШЕНКО.

Фото М. САВКУНОВА.

БУТИ ТАМ, ДЕ ТИ НАЙПОТРІБНІШИЙ

НЕЗАБАРОМ розпочнуться випускні екзамени на атестат зрілості. Кожен з нас, десятикласників, бажає якнайкраще закінчити школу і вибрати таку професію, яка прийшлася б самому до душі і людям була б корисною.

Багато учнів нашої школи після одержання атестатів хочуть поповнити ряди трудівників села, водити трактори, доглядати тварин.

Ще з 8-го класу я цікавилася рекордами прославлених доярок. Дуже хотілося наслідувати їх.

Часто ми з подругами ходили на ферми, брали шефство над молодняком, а вже з дев'ятого класу почали оволодівати спеціальністю тваринника. Спершу нам лише доручали підносити корми, чистити корів, а пізніше стали ми і доїти їх. Не виходило це з перших днів. Молоко розліталося на всі сторони, менше попадало в дійницю, а більше в рукав.

Тоді приходила нам на допомогу передова доярка колгоспу імені Сталіна Тетяна Горбань, вчила нас, як треба правильно доїти. Поступово навчилися і ми. А тепер маємо вже невеликий досвід.

Недавно я одержала паспорт і стала повноправним громадянином Радянського Союзу. Це — велика гордість. Звання радянська людина — зараз найпопулярніше в світі. З ним пов'язані останні події великої перемоги людства — польотом у космос.

Сповнені почуття патріотизму, ми прагнемо принести Батьківщині якнайбільше користі. Тож я і мої подруги вирішили після закінчення школи піти працювати туди, де найпотрібніші наші молоді руки — на колгоспні поля і ферми, щоб своєю працею примножити багатства рідної Вітчизни.

Люба КОВАЛЕНКО,
учениця 10 класу Маловисківської СШ № 3.

По нових адресах

Останні дзвінки, уроки, заняття в шкільному хорі чи фізичному гуртку...

Перший екзамен — виробниче навчання. Такий порядок зовсім не випадковий. Адже кожен десятикласник знає, що відразу ж після школи чекає його самостійне трудове життя. І хороший спеціаліст бажаний на будь-якому підприємстві.

Більшість випускників 20-ї середньої школи відмінно засвоїла уроки виробничого навчання. Адміністрація підприємств, де проходили практику школярі, охоче забирає до себе кращих випускників. Автослюсарями автобусного парку стануть Іван Варченко, Микола Лебедєв і Микола Молчанов. Робітник «Сільгоспдеталі» — така трудова адреса буде незабаром у Дмитра Слінченка, а дівчат чекає агрегатний завод.

Частина десятикласників відвідує заняття при радіоклубі і тепер хоче поступити в радіотехнічне училище. Є й такі, хто мріє про цілину, про далекі непізнані краї.

Та можна, не вагаючись, запевнити: сьогоднішнє покоління випускників не підведе на будь-якому трудовому фронті.

І. БІЛОКОНЄВ,
вчитель.
м. Кіровоград.

Знищують ховрахів

Учні четвертого «Б» класу Клинцівської середньої школи вже об'явили війну шкідникам сільськогосподарських культур. На їх рахунку солідна цифра знищених ховрахів. Особливо заповзятливими «воїнами» виявились А. Дмитров, С. Коробов, Я. Сухорукова та інші.

В. БОГДАНОВА.

Кіровоградський район.

„Дівчина з Мінусінська"

ДРАМАТИЧНИЙ колектив Палацу культури імені Жовтня — один з найсильніших в області. Він має сталий склад здібних виконавців, добре приміщення для репетицій, значні матеріальні можливості для оформлення вистави. Отже колектив творчий, міцний, тому і вимоги до нього повинні бути суворішими, ніж до звичайного гуртка.

Глядачі з великим інтересом чекали прем'єри нової роботи червонозорівців. Скажемо наперед: сподівання ці не виправдались. Вже самий вибір детективу І. Рачади «Дівчина з Мінусінська» — твору з досить натягнутим, а часом і просто не життєвим сюжетом, погано виписаними характерами персонажів, був помилкою колективу. Історія про те, як іноземна розвідка закидає в Радянський Союз до відомого вченого дівчину-шпигунку, а та виявляється його дочкою, написана примітивно, з розрахунком на досить невибагливі смаки.

Режисер Л. Садовська, на наш погляд, ще збільшила недоліки п'єси. Вона, мабуть, не досить чітко уявила собі особливості жанру. Адже детектив, насамперед, передбачає швидке розгортання подій, яскравість мізансцен. У виставі цього немає. Дія розгортається повільно, мляво, замість обгрунтованих мізансцен — невиразні, невмотивовані переходи.

Слабкість режисури позначалась і на грі окремих аматорів. Особливо це стосується В. Шаманського, В. Гельнера, А. Варфоломеєва — виконавців ролей американських розвідників. Погано виписані автором, ці образи у виставі вийшли мало індивідуалізованими, ходульними. Причина в тому, що постановник не поставила перед акторами конкретних, дійових завдань. Результат — зовнішня форма і повна відсутність внутрішнього змісту.

М. Балашова мала всі дані, щоб з великим успіхом зіграти героїню п'єси Машеньку. У виконавиці приваблива зовнішність, хороший темперамент. В окремих сценах вистави М. Балашова надзвичайно життєва, логічно послідовна. Зокрема, ми маємо на увазі фінал спектаклю, момент викрадання документів. Та, на жаль, артистка більшість епізодів веде на одній ноті. Величезна гама переживань героїні залишається нерозкритою. Прикладом може служити освідчення Машеньки з коханою людиною Петром Сергійовичем.

Значно краще справилися з своїми ролями М. Немченко (професор), Л. Телехова (його прийомна дочка Наташа) і О. Грищенко (мати покійної дружини професора). Ці виконавці активно діють в запропонованих обставинах, а не механічно промовляють текст.

Художнє оформлення вистави в основному вірно розкриває зміст п'єси, але занадто вже шикарне і, головне, не всі його деталі необхідні.

Висновок? Над спектаклем потрібно ще багато попрацювати артистам і, особливо, режисеру. Лише тоді «Дівчина з Мінусінська» зможе зайняти більш-менш достойне місце в репертуарі драматичного колективу заводу «Червона зірка».

В. ГРИГОР'ЄВ.

„МОЛОДИЙ КОМУНАР" допомів

26 березня в газеті «Молодий комунар» була опублікована кореспонденція рейдової бригади з Ульяновського району **«Можливості однакові, а результати?»**. В ній піддано критиці комсомольські організації колгоспів імені Котовського, імені Орджонікідзе та радгоспу імені Горького за те, що вони стали осторонь боротьби за вирощення кукурудзи, не створили жодної комсомольсько-молодіжної ланки.

Як повідомив з Ульяновського району т. Хоменко критику визнано справедливою. У колгоспі імені Орджонікідзе створено дві комсомольсько-молодіжні ланки, які очолили Ліда Балан та Ніна Смілянець. Їх зобов'язання на площі 50 гектарів виростити по 70 центнерів кукурудзи. У радгоспі імені Горького новостворену комсомольсько-молодіжну ланку очолила Олена Лисюк. У колгоспі імені Котовського ланка Г. Свинарського вже вивезла на свою площу під кукурудзу 455 тонн перегною.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
12 травня 1961 р., 3 стор.

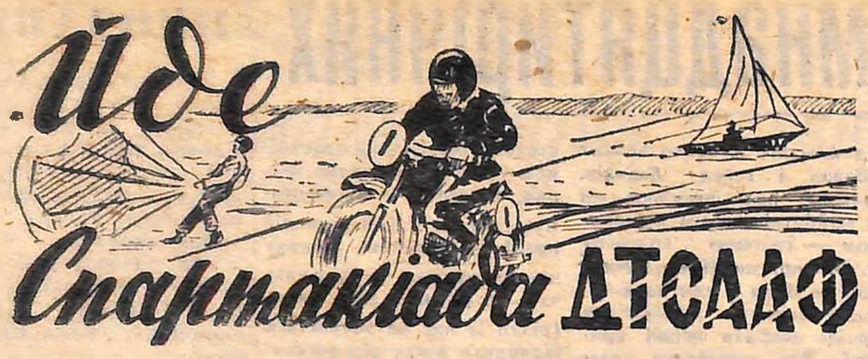

Джерела нашого успіху

ДВА роки спортсмени обласного радіоклубу Кіровоградщини завойовували перехідний кубок ЦК ДТСААФ. Два роки впертої, напруженої праці господарів ефіру. Але і суперники не дрімали. І ось в минулому році довелося програти першість ленінградським радіоспортсменам.

Задумалися клубівці. Порадившись, вирішили ще ширше розгортати цей вид спорту в області, повсякденно подавати допомогу радіолюбителям районів.

В січні нинішнього року спортсмени включилися у Всесоюзні змагання. І ось нещодавно із Москви прибуло повідомлення про те, що перехідний кубок ЦК ДТСААФ і диплом першого ступеня в 1961 році знову завоювали кіровоградці. Це — нелегка перемога. Адже в змаганнях взяв участь 101 радіоклуб Союзу.

Запорукою успіху наших спортсменів є те, що за останній час в первинних організаціях ДТСААФ області створюються самодіяльні радіоклуби. Вони сприяють більшому охопленню юнаків і дівчат радіоспортом, конструкторською діяльністю.

Добре працюють такі клуби в Олександрії, Знам'янці, Кіровограді, Добровеличківці та інших містах і селах області.

Про творчий ріст радіолюбителів яскраво засвідчила сьома обласна виставка, де демонструвалося 120 нових експонатів. Глядачі були в захопленні від кишенькового приймача Олександра Пасічниченка з Ново-Українки. А вимірювальний прилад напруги залізобетонних конструкцій Н. Смирнова пішов у масове виробництво.

Незабаром буде створена бригада із кращих радіоспортсменів обласного клубу для надання допомоги сільським любителям радіо.

Є. ДОВНЕНКО,
начальник обласного радіоклубу.

Майстер спорту, ПЕРЕДОВИК, раціоналізатор...

ІВАН ВІЛЬНИЙ із сім'ї мисливців. Дід, а потім батько досить часто брали малолітнього Ваню на полювання. Тут навчився він тримати у руках зброю. І не тільки вміло тримати рушницю, а й добре влучати в ціль.

Навчаючись у школі, Іван не надавав особливого значення стрільбі. Та одного разу зустрівся юнак з Миколою Никитюком, який опісля став його першим тренером.

Івану сподобалася стрільба по рухомих мішенях. Невдовзі на першості міста він виконав норматив другого спортивного розряду.

В тому ж 1950 році на республіканських змаганнях І. Вільний став призером України.

Перший розряд... Змагання за змаганнями. Кожне з них ставало серйозним уроком для впертого спортсмена.

В 1957 році на міжвідомчих змаганнях у Львові на першість Радянського Союзу Іван Вільний виконав норму майстра спорту. А досягнувши такого успіху, став більше приділяти уваги тренерській роботі. Він виховав уже одного майстра спорту і п'ятьох першорозрядників. Одинадцятирічний син Івана — Валерій вже має другий розряд.

— Заняття спортом,— говорить Вільний, — не тільки загартовує здоров'я, а й допомагає мені краще працювати в експериментальному цеху заводу «Сільгоспдеталь»...

— Наш Ваня, — відзиваються про Вільного його товариші по роботі, — майстер на всі руки... Він і раціоналізатор, і передовик.

Н. САВРАНСЬКИЙ.

МОСКВА. В Радянському Союзі по запрошенню ЦК ВЛКСМ і Комітету молодіжних організацій СРСР знаходилась делегація Асоціації молодих повстанців Куби. На знімку (зліва направо): Нельсон ГУТЬЄРЕС, Мільтон МАКДОНАЛЬД, Джоель ІГЛЕСІАС (керівник делегації), Клаудіо РАМОС, Андрес РОДРІГЕС, Едді ЕРНАНДЕС на балконі готелю «Москва».

Фото А. СТУЖІНА. Фотохроніка ТАРС.

ЗА РУБЕЖЕМ

Самовикриття лицемірів

У ці дні в США все гучніше лунають голоси, які засуджують зовнішню політику уряду Кеннеді.

З приходом до влади нового американського уряду прості люди в багатьох країнах зв'язували надії на ослаблення міжнародної напруженості і розв'язання спірних питань шляхом переговорів. Проте події останнього часу, і насамперед віроломний напад американських найманців на Кубу, показали, що президент Кеннеді продовжує безрозсудну гру з вогнем, почату його попередником Ейзенхауером.

Антикубинська авантюра зірвала маску лицемірства з нових правителів Вашінгтона, які прикриваються демагогічними фразами про мир.

Американська газета «Уоркер» відзначає, що швидкість, з якою кубинський народ розгромив американських найманців, що вторглися на Кубу, протверезила багатьох американців. Різні кола американської громадськості піддають гострій критиці зовнішньополітичну діяльність Д. Кеннеді. «В світовому масштабі цей епізод, — писала газета «Нью-Йорк таймс» з приводу провалу інтервенції США на Кубі, — був ударом по престижу США, який можна порівняти тільки з торішнім інцидентом з літаком «У-2».

Така критика на адресу нової адміністрації США заповнює сторінки преси багатьох країн. «Кеннеді потрібно було лише три місяці, — пише італійська газета «Еспрессо», — для того, щоб влаштувати катастрофу, аналогічну тій, яку влаштував Ейзенхауер після семи років перебування на посту президента».

При Підвисоцькій середній школі Новоархангельського району створено самодіяльний радіоклуб, який об'єднує біля двадцяти любителів радіо. При допомозі обласного клубу юні спортсмени будують свою радіостанцію. Вже недалекий той час, коли юні радіолюбителі зможуть вийти в ефір.

На знімку: майбутній оператор радіостанції учень 10 класу Анатолій СЕКРЕТАРЮК випробовує роботу радіостанції.

Фото і текст Г. Горбатюка.

БОЛІЛЬНИКИ ЗАНЕПОКОЄНІ

ШОСТИЙ тур чемпіонату країни з футбола серед команд класу «Б» кіровоградська «Зірка» провела в Одесі, де виступала проти лідера зони — місцевого «Чорноморця». Вже на шостій хвилині господарі поля відкрили рахунок. На самому воротарському майданчику вони майже при повному невтручанні кіровоградського воротаря А. Нестеренка розіграли верховий м'яч і послали його в сітку воріт.

Вже за дві хвилини Борис Петров мав реальну можливість зрівняти рахунок. Він вийшов на м'яч, поданий С. Катковим, залишився віч-на-віч з воротарем одеситів, але пробив м'яч прямо на нього. Помилку Б. Петрова за три хвилини виправив Анатолій Кравченко. Його удар, зроблений з 30—35 метрів, досяг цілі і рахунок став 1:1. Так і закінчилася перша половина гри.

Але духу в кіровоградців, як кажуть, вистачило лише на один тайм. У другому таймі футболісти «Чорноморця» безроздільно володіли ініціативою, показали більш високу фізичну підготовку і велику волю до перемоги. Природно, що за 10 хвилин до кінця матчу вони ще раз взяли ворота кіровоградців і закінчили змагання з рахунком 2:1 на свою користь.

«Зірка» зазнала чергової поразки і з 9-го відкотилася на 11-те місце.

Нам здається, що настав час зробити висновки щодо виступів кіровоградської команди. Торік після шостого туру вона мала 8 очок, а нині — лише 5.

В чому справа? Адже «Зірка» — одна з небагатьох українських команд, де повністю зберігся основний склад, влилися у неї і нові гравці. Звичайно, при такому становищі майстерність колективу повинна підвищитися, він має стати більш згуртованим, зрілим, боєздатним. Але цього не сталося. «Зірка» грає гірше, ніж торік.

Однією з причин цього є недостатня фізична підготовка гравців. Той, хто спостерігав останню зустріч кіровоградців в Одесі, бачив, як у другому таймі деякі з них буквально пішки ходили по полю, і одесити переграваали своїх гостей по всіх лініях.

Кіровоградська команда відзначається порівняно високою технікою гри. Ця перевага відчувається в багатьох матчах. Але кіровоградцям бракує завершувальних ударів по воротах і, найголовніше, напористості, колективної волі до перемоги. Гравці зловживають безцільним розігруванням м'яча, короткими передачами прямо в ноги, рідко відриваються для виходу до воріт. Створюється враження, що вони «плетуть мереживо» м'ячем заради самого «мережива», а не для того, щоб завершувати комбінації взяттям воріт.

Не можна не сказати, що у деяких гравців відсутні справжні бойові якості, почуття відповідальності за наслідок змагань, вони грають не на повну силу, без належного навантаження, особливо на виїздах. Це стосується насамперед В. Філіна та С. Каткова. Саме з цієї причини керівництво команди було примушено у матчі з черкаським «Колгоспником» ставити на лівий край замість В. Філіна В. Третякова, а в Одесі того ж Філіна замінити Є. Черкасовим.

Спортивна громадськість, любителі футбола чекають, що керівництво товариства «Авангард» і команди вживуть заходів до піднесення боєздатності команди.

Р. МИХАЙЛОВ.

В ці дні в Кіровоградському районі проходить спартакіада з кульової стрільби, авіамодельного, автомобільного, мотоциклетного та інших видів спорту.

Зараз в селах району найбільше охоплено молоді стрілецьким спортом. В ньому беруть участь понад півтори тисячі юнаків та дівчат. З них вже виконали норму третього розряду 86 чоловік, п'ять одержали другий розряд. Нині в районі створено збірну команду стрільців, яка готується до обласних змагань.

Добре організована спортивна робота в колгоспі імені Свердлова. Стрілецькою секцією тут керує їздовий Василь Антонов.

На знімку: В. АНТОНОВ з шофером М. ОХОТОВИЧЕМ і колгоспником А. ДАВИДЕНКОМ на вогневому рубежі.

Фото І. Назаратія.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «За великою стіною». Початок о 1 год., 2 год. 30 хв., 4 год. 20 хв. дня, 6 год., 7 год. 40 хв., 9 год. 40 хв. вечора. Для дітей — «Сестри на льоду». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 20 хв. дня.

КІНОТЕАТР «СИВАШЕЦЬ». Для дітей — «Піонерська честь». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. ранку, 12 год. 30 хв., 2 год. дня. Широкоекранний художній фільм «І знову ранок». Початок о 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей — «Брат героя». Початок о 9 год. 30 хв. ранку. «Євдокія». Початок об 11 год. ранку, 1 год. 40 хв., 3 год. 20 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 40 хв., 10 год. вечора. Додатково журнал № 15 — «Великий подвиг Юрія Гагаріна».

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальні фільми: «Людина повернулася з космосу», «Сибірські насіпи», «Атомний криголам штурмує кригу». Демонструються з 10 год. ранку до 9 год. вечора без перерви. Художній фільм «Далеко від Батьківщини». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 1-42, відповідального секретаря — 5-40, відділів — 6-24.

БК 00664. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 3116.